

Arrest

nr. 194 155 van 24 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 maart 2017 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2017 waarbij de terechtzitting van 11 juli 2017 wordt verdaagd naar de terechtzitting van 8 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Khan te zijn, afkomstig uit Karachi, waar u tot eind 2010 ook altijd gewoond hebt.

U bent tot ongeveer uw veertiende levensjaar naar school geweest. U bent gestopt omdat u geen interesse meer had om te studeren. Daarna hebt u niets meer gedaan, behalve spelen en uitgaan met

uw vrienden. Toen u niet meer naar school ging, en ongeveer 14 of 15 jaar was, ging u videogames spelen.

Er was daar een man, N.(...), die uw games betaalde. Gedurende 1 tot 2 maanden nam hij u geregeld mee naar huis, waar u seks had met N.(...) en later ook met zijn neef. U besloot deze relatie te stoppen omdat u bang was dat N.(...) nog andere mensen zou meebrengen of het aan anderen zou vertellen.

Vanaf 2006 ging u geregeld langs bij K.(...), een jongen uit uw wijk. Daar leerde u B.(...) kennen, die een gekende homo was. Hij nodigde u uit bij zich thuis en daar ontmoette u E.(...), met wie u bevriend raakte. Anderhalf jaar later, in 2008, werd die vriendschapsrelatie een liefdesrelatie. In 2008 was u met E.(...) en nog vijf mannen in de flat van B.(...). Er vielen mannen van "Jamat-e-islami" de flat binnen en jullie werden allemaal geslagen. B.(...) diende een klacht in bij de politie, maar er werd er niet naar hem geluisterd. In 2009 werden E.(...) en u door E.(...)s broer geslagen en meegenomen naar uw oom. U werd door uw oom geslagen. Eind 2010 werd u nogmaals door twee broers van E.(...) geslagen en daarna ging u bij B.(...) op het appartement wonen. In maart 2011 ging een vriend aan uw moeder vragen of u weer thuis kon komen wonen. Uw moeder zei dat u voor haar niet meer bestond. Eind maart ging u met E.(...) naar Lahore: jullie huurden er een kamer en woonden samen. In april 2011 liet B.(...) weten dat er een "FIR" ("First Information Report" of proces verbaal) tegen u was opgesteld: u zou E.(...) ontvoerd hebben. De politie was op zoek naar u. In juni 2011 merkte u de broer van E.(...) op in Lahore. Jullie verlieten Lahore en gingen naar Muree. Op 19 september 2011 werd E.(...) door twee broers van hem en nog andere mensen aangevallen. U kon ontkomen, u hoorde achter u schieten. U ging naar Islamabad en vertrok van daar op 16 november 2011 en vloog via Dubai naar Parijs. Van daar reisde u met de auto naar België, waar u dezelfde dag aankwam. U hebt er op 18 november 2011 asiel aangevraagd.

U legde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een kopie van uw geboorteakte en een kopie van uw B formulier neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Pakistan te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaring homoseksueel te zijn. Gezien uw vrees voor vervolging onlosmakelijk verbonden is aan uw voorgehouden profiel homoseksueel te zijn en homoseksuele relaties te hebben onderhouden in Pakistan, kan evenmin hieraan geloof worden gehecht.

Er zijn ten eerste verschillende discrepanties op te merken in uw verklaringen over hoe en wanneer u zich tot mannen aangetrokken voelde en aangaande uw homoseksuele relaties. Gelet op de betekenis van deze elementen in uw asielrelaas, brengen de vastgestelde tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig in het gedrang. In uw eerste gehoor op het CGVS antwoordt u op de vraag sinds wanneer u zich tot mannen aangetrokken voelde, dat u nog niet gestopt was met school en dat het in de periode was dat u videogames ging spelen. Daar was een man, in uw tweede gehoor op het CGVS noemde u deze N.(...), die u snoep en eten gaf en meenam naar zijn huis en daar seks met u wilde. U kon hem niet tegenhouden en mocht het aan niemand zeggen, anders zou hij u slaan. Dit gebeurde zo'n 5 à 6 keer en hoewel u het in het begin de seksuele gemeenschap met N.(...) als slecht ervaarde, vond u deze later wel goed. De man, N.(...) volgens uw tweede gehoor op het CGVS, is vervolgens verhuisd waarop u seks had met uw andere vrienden (CGVS 15/3/2013 p. 12-13).

In uw tweede gehoor op het CGVS stelt u echter dat u al 'van in het begin' jongens goed vond, en 'altijd' aandacht gaf aan de jongens. U herinnert zich niet hoe oud u was, maar u zag jongens en dacht eraan om een vriendschap of een relatie met die jongens te beginnen. U zou deze gevoelens dus al gehad hebben vóór N.(...) u meenam naar huis (CGVS 20/10/2014 p. 8). Dit is toch een groot verschil met uw eerste verklaring, waaruit blijkt dat u relaties met jongens pas 'goed' vond na enkele bezoeken bij N.(...). Verder is ook uw verklaring tijdens uw tweede gehoor op het CGVS aangaande de aanvang van uw relatie met N.(...) verschillend. Zo stelt u in het tweede gehoor dat u al gestopt was met school toen u videogames ging gaan spelen en daar N.(...) ontmoette (CGVS 20/10/2014 p. 9). Zelfs als u niet meer weet hoe oud u precies was toen, dan nog mag verwacht worden dat u zo'n belangrijke gebeurtenis als uw eerste seksuele ervaring beter kan situeren ten opzichte van andere gebeurtenissen in uw persoonlijke leven zoals het stopzetten van uw school. U zegt verder dat u eerst bang was om seks met N.(...) te hebben, maar nadat hij zei dat hij het aan niemand zou zeggen, was u niet meer bang. Dit is toch wel afwijkend van uw eerste verklaring, waaruit blijkt dat hij u dreigde te slaan als u het aan iemand zou zeggen (CGVS 15/3/2013 p. 12).

Verder zegt u in uw tweede gehoor dat N.(...) u gedurende een maand tot twee maanden bijna dagelijks naar huis meenam. Dit lijkt toch veel meer te zijn dan de 5 à 6 keer waarover u het in het eerste gehoor had (CGVS 15/3/2013 p. 12 en CGVS 20/10/2014 p. 9-10).

Bovendien stelt u de tweede keer dat deze relatie gestopt is omdat u zelf niet meer wou: u was bang dat hij na zijn neef, ook nog andere mensen zou meebrengen om seks met u te hebben (CGVS 20/10/2014 p. 9). Dit is een andere reden dan de verhuis van N.(...) die u in het eerste gehoor aanhaalt als reden van de stopzetting van uw relatie met hem (CGVS 15/3/2013 p. 12). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, stelt u enkel dat u dat niet gezegd hebt wat geenszins een verklaring biedt voor deze contradictie (CGVS 20/10/2014 p. 10). Verder dient opgemerkt dat u de neef van N.(...) en het feit dat u ook met hem seks zou hebben gehad, helemaal niet vermeldde tijdens uw eerste gehoor. Hiermee geconfronteerd tijdens uw tweede gehoor, zegt u dat u dit wel verteld hebt (CGVS 20/10/2014 p. 10). Een opmerkelijk verschil tussen uw beide verklaringen is verder dat u eerst stelt dat u nadat N.(...) weg was, hetzelfde begon te doen met andere vrienden, waarbij het eerst grapjes waren, maar daarna meer werd en dat iedereen het goed vond (CGVS 15/3/2013 p. 12-13). In uw tweede gehoor vermeldt u dit helemaal niet: u stelt geen andere relaties gehad te hebben met andere vrienden. Hiermee geconfronteerd stelt u enkel dat u het nooit zo gezegd hebt (CGVS 20/10/2014 p. 11). De discrepanties tussen uw twee verklaringen zijn dusdanig dat geen geloof kan gehecht worden aan uw relaas.

Ten tweede roepen ook uw andere verklaringen vragen op. Wanneer u gevraagd wordt welk werk u deed in Pakistan, stelt u dat u helemaal niet gewerkt hebt, en zelfs dat u niet geprobeerd hebt om te gaan werken. Wanneer hierop doorgevraagd wordt, stelt u dan plots dat u wel gezocht hebt naar werk, en zelfs in twee winkels enkele dagen hebt gewerkt maar dat u er uitgezet werd nadat men begreep dat u homo was. Het is toch vreemd dat u dit niet onmiddellijk kon vertellen. Andere verklaringen komen tevens ongerijmd over. Zo stelt u dat uw broers 13 jaar geleden ontdekten dat u homo was en dat ze u sindsdien elke dag mishandelden, slechte dingen tegen u zeiden en dat als u het huis verliet u moest zeggen waar u was en wat u gedaan had. Gevraagd om deze mishandelingen meer uit te leggen, stelt u dat u het huis niet mocht verlaten, dat uw broers aan uw moeder gezegd hadden dat als u het huis zou verlaten, ze u zouden vermoorden. Ze zouden u constant geslagen hebben (CGVS 20/10/2014 p. 3). Wanneer u dan gevraagd wordt hoe vaak u naar uw vriend K.(...) kon gaan, blijkt dat tot zelfs twee keer per dag te kunnen (CGVS 20/10/2014 p. 5), en uw familie zou vooral sinds 2005, niet 2001, strenger zijn geworden (CGVS 20/10/2014 p. 4 en 6). Wat de directe aanleiding tot uw vertrek betreft, de aanval op u en E.(...) door E.(...)s familie, dient te worden opgemerkt dat het wel vreemd is dat u aan verschillende mensen (u denkt dat het er 2, 3 of 4 zijn) bent kunnen ontsnappen door gewoon hard te lopen, terwijl ze over wapens beschikten en die tegen E.(...) wel gebruikt hebben zoals blijkt uit uw verklaringen (CGVS 15/3/2013 p. 9 en 11).

Ten derde blijft u ook vaag over E.(...) en uw relatie met hem. U kan niet duidelijk zeggen wanneer deze relatie begon, u stelt eens dat de relatie begonnen is 'na 2006' (CGVS 20/10/2014 p. 6), dan in 2006 of 2007 (CGVS 20/10/2014 p. 7) en later dat u het niet meer goed weet maar dat de vriendschap in 2007 begon en de relatie één of anderhalf jaar later (20/10/2014 p. 12). Deze vaagheid is vooral opvallend daar u ook stelde dat uw familie in 2006 strenger geworden is doordat ze ontdekten dat u een echte relatie had met een andere jongen (CGVS 20/10/2014 p. 6). Als deze relatie ten vroegste in 2008 -een jaar of anderhalf jaar na 2007 zoals u eerder beweerde- begon, klopt uw verklaring over het strenger worden van uw familie niet. Gevraagd naar de evolutie van uw relatie met E.(...) van vriendschap tot liefdesrelatie, stelt u slechts vaag dat jullie eerst gewoon vrienden waren, elkaar leuk vonden en daarna beslisten te trouwen. U weet niet of E.(...) al eerdere partners had (CGVS 20/10/2014 p. 12-13). Gezien uw beweerde jarenlange relatie met E.(...) u kende hem met name al van 2007 tot 2011, zou toch kunnen worden verwacht dat u hierover gecommuniceerd hebt met E.(...) of dat u er minstens een idee over hebt. Het feit dat jullie nooit praatten over jullie verleden, is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Temeer daar u tevens verklaart dat u uw gedachten niet wou delen met anderen, dat u contacten wilde leggen met mensen die dezelfde gedachten hebben als u (CGVS 20/10/2014 p. 9). U blijft ook heel summier wanneer u gevraagd wordt te beschrijven hoe E.(...) eruit ziet. Eerst beschrijft u heel algemeen zijn karakter, en erna stelt u dat hij er net zo uitziet als u. Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat u zich tot hem aangetrokken voelde, hebt u het slechts over zijn goedgezindheid en zijn glimlach. U weet niet wat er hem in u aantrok: u stelt slechts dat hij alleen daarop kan antwoorden. Wanneer u gevraagd wordt tot wanneer hij naar school ging, twijfelt u vreemd genoeg aan hetgeen hij u vertelde: u stelt dat hij zei dat hij tot de achtste klas naar school ging, maar dat u niet weet of dat waar is. Dit komt vreemd over, zeker gezien u ervoor net stelde dat hij altijd heel eerlijk was (CGVS 20/10/2014 p. 13). Verder hebt u in het begin van uw verblijf in België wel geprobeerd om nieuws van E.(...) te verkrijgen, maar later had u geen contact meer met uw vrienden en kennissen. U weet helemaal niet wat er met hem gebeurd is.

Het feit dat u zo weinig op de hoogte bent over het lot van uw liefdespartner E.(...) temeer u Pakistan bent ontvlucht nadat E.(...) en u door de broers van E.(...) werden aangevallen, valt moeilijk te rijmen met uw beweerde relatie met hem. Er zou minstens kunnen verwacht worden dat u grotere inspanningen leverde om te achterhalen wat nadien met E.(...) gebeurde.

Er dient hierbij ook opgemerkt te worden dat uw verklaringen over uw eerste gevoelens voor jongens zeer vaag en summier blijven, zelfs als u er verschillende keren naar gevraagd wordt (CGVS 20/10/2014 7-8-9). Uw verklaringen zijn ook niet coherent. Zo stelt u dat u voor u seks had met N.(...) nooit de kans had gekregen om relaties met jongens aan te knopen omdat u bang was aangezien dit in Pakistan streng verboden is. Wanneer u echter gevraagd wordt hoe u wist dat het verboden was, stelt u dat u dit niet wist, maar dat u enkel zag dat jongens een relatie hadden met meisjes en dat u daardoor bang was (CGVS 20/10/2014 p. 8). U stelt dat u moslim bent, maar geen extremist. Wanneer u gevraagd wordt over wat de islam vindt over homoseksualiteit, stelt u dat volgens wat u tot nu toe hoorde, dit verboden is in de islam. U hebt dit enkel van de imams gehoord, maar niet opgezocht zo verklaarde u. Wanneer u gevraagd wordt wat u voelde als gelovige toen u begreep dat u homoseksueel was, stelt u enkel dat u in uw leven gedaan hebt wat u goed vond en van plan bent om dat zo verder te doen, dat u uw geloof niet wil mengen met wat u doet (CGVS 20/10/2014 p. 15). Het feit dat u niet beter op de hoogte bent over hoe uw geloof tegenover homoseksualiteit staat, stemt niet overeen met uw beweerde seksuele geaardheid. Indien u werkelijk homoseksueel bent, zou kunnen worden verwacht dat u zich beter zou informeren.

Het is verder opmerkelijk dat u na drie jaar in België geen holebi organisaties kent. Hoewel u werkte, beweert u dat u hier geen geld voor had. Nochtans hebt u geen geld nodig om naar een organisatie te stappen of informatie op te zoeken op het internet over deze organisaties. Gevraagd naar organisaties noemt u slechts een bar waar u twee weken geleden pas voor het eerst ging. U kent de naam echter niet van deze bar en kan -gevraagd naar uw gevoelens toen u de bar bezocht- aanvankelijk enkel stellen dat het heel goed voelde om daar te zijn. Gevraagd om dit beter uit te leggen stelt u dat er enkel mannen waren zoals u, dat u er alles gezien hebt, dat alles zo goed was en dat u zo blij was. U blijft dus heel vaag en summier (CGVS 20/10/2014 p. 14) en gaf geen concrete informatie over uw eerste bezoek een gay bar. U kent evenmin Pakistaanse homo-websites en hebt hiernaar evenmin gezocht. U beweert dat u geen contact hebt met Pakistan, dat u dit niet nodig hebt. U hoeft echter op deze sites niet zelf contact op te nemen. Het zou echter wel aannemelijker zijn mocht u wel websites die te maken hebben met uw problematiek hebben opgezocht (CGVS 20/10/2014 p. 15).

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag, met name een kopie van uw geboorteakte en een kopie van uw B formulier of registratiedocument voor minderjarigen, kunnen de beoordeling van uw asielaanvraag niet in positieve zin ombuigen. Immers betreffen deze documenten slechts kopieën, waarvan de authenticiteit moeilijk na te gaan is. Bovendien vormen deze documenten slechts een indicatie van uw identiteit, dewelke hier heden niet ter discussie wordt gebracht door het CGVS. Deze documenten vormen geenszins een bewijs van de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP).

Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof, waarbij leden van sjiiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaelieten geïsoleerd worden. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2, sub c, 9 lid 1 en 10 lid 1, sub b van de Richtlijn 2004/83/CE, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1, A (2) eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen, artikel 10 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel, onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker wijst erop dat homoseksualiteit in Pakistan in het algemeen niet getolereerd wordt en een taboe is. Homoseksualiteit wordt ook bestraft door het Pakistaanse Strafwetboek. Als asielzoekers zich zelf identificeren als homo, dan vormt dit voor UNHCR een aanwijzing voor hun seksuele geaardheid. Maar UNHCR stelt ook dat het voor sommige holebi-asielzoekers niet vanzelfsprekend is om zich duidelijk te identificeren. Onbekendheid met deze begrippen en de sociale en culturele achtergrond van holebi's zijn van invloed op de manier waarop ze naar zichzelf kijken. Ook diepe schaamte kan leiden tot ontkenning van de geaardheid en heteronormatief gedrag. Sommige holebi's kunnen lang voor het hebben van homoseksuele relaties op de hoogte zijn van hun homoseksuele geaardheid, terwijl anderen dit pas beseffen na seksuele betrekkingen met iemand van hetzelfde geslacht. Vooroordelen en discriminatie in het herkomstland kunnen het voor holebi's moeilijk maken om hun geaardheid te aanvaarden waardoor het proces van realisatie naar aanvaarding traag kan verlopen, hetgeen het geval is bij verzoeker. UNHCR stelt verder dat kennis over het holebi-milieu nuttig kan zijn bij het bepalen van de geloofwaardigheid, maar dat een gebrekkige kennis niet noodzakelijk de ongeloofwaardigheid van de seksuele geaardheid aantoont.

Geen betrokkenheid bij andere holebi's kan het gevolg zijn van andere elementen dan een gebrek aan ongeloofwaardigheid, zoals economische factoren, geografie, taal en culturele drempels, gebrek aan mogelijkheden, persoonlijke keuze en de angst voor onthulling. Bovendien veronderstelt het 'behoren tot de sociale groep van holebi's' in de zin van de vluchtelingenconventie niet dat de leden ervan zich moeten verenigen of sociaal zichtbaar moeten zijn, aldus verzoeker, die meent *"dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een puur subjectieve beoordeling van de feiten geeft"* en betoogt dat een asielzoeker niet kan verweten worden *"geen ontmoetingsplaatsen voor holebi's te kennen in Marokko (sic)"* en dat hem evenmin *een passieve houding kan verweten worden* omdat hij zich bij gebrek aan kennis hieromtrent *"niet heeft ingeschreven bij een belangenorganisatie"*. Van holebi's wordt verwacht dat zij actief zijn in de holebi-scene in België en indien mogelijk ook in het land van herkomst. Deze verwachting houdt volgens verzoeker echter geen rekening met de persoonlijke voorkeuren van homoseksuele asielzoekers die zich bijvoorbeeld niet willen begeven in het holebi-milieu. Verzoeker vervolgt dat holebi's een minderheid vormen binnen een heteroseksuele maatschappij. De veronderstelling dat holebi's zich, omwille van deze marginaliteit, duidelijk moeten identificeren door zich te vereenzelvigen met de groep is naar mening van verzoeker stereotiep. De ene holebi is immers de andere niet. Net zoals dit het geval is bij heteroseksuelen, is er geen algemene maatstaf qua uitgaan en kennis over mediafeiten en websites om anderen te ontmoeten. Bepaalde holebi's zullen wel het nieuws gerelateerd aan holebi's volgen, anderen niet. Sommige zullen op zoek gaan naar holebi-websites, anderen niet. Zijn kennis of het gebrek aan kennis over het holebi-milieu kan naar het oordeel van verzoeker aldus geen determinerende factor zijn voor de bepaling van zijn homoseksuele geaardheid. Ook wijst verzoeker erop dat veel asielzoekers niet zullen kunnen antwoorden op vragen omtrent de bestraffing van de uiting van de seksuele geaardheid aangezien deze kennis voor de gemiddelde burger niet evident is. Hij stelt zich hierbij de vraag in hoeverre het al dan niet hebben van deze juridische kennis bijdraagt tot de vaststelling of iemand werkelijk homo is en voegt hier nog aan toe *"Men krijgt de indruk bij het lezen van de beslissing van de tegenpartij dat voor homo's in homofobe landen noch in de private of publieke ruimte uiting kunnen geven aan hun seksuele geaardheid. Het hebben van of uiting geven aan seksuele relaties in de privésfeer wordt niet geloofwaardig geacht, door de tegenpartij omdat men als koppel steeds kan betrappt worden. Hun geaardheid uiten in het openbaar staat volgens het CGVS ook gelijk aan risicovol gedrag, en is dus niet aanneembaar in de homofobe context. Het kan inderdaad onvoorzichtig lijken om in een maatschappij die homoseksualiteit niet tolereert elkaar als homokoppel te kussen en elkaar te omhelzen in het openbaar. Maar kan hen die onvoorzichtigheid verweten worden? Eventuele moeilijkheden tonen net aan dat zij hun identiteit niet vrij kunnen en mogen beleven. En dit terwijl de seksuele geaardheid een fundamenteel aspect: uitmaakt van de identiteit. Terwijl de dunne lijn tussen privésfeer en het openbare leven net aantoonde dat holebi's in homofobe landen geen normaal leven kunnen leiden en dus hun homofobe landen ontvluchtten."*

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven;

alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.3. De Raad benadrukt voorts dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen en beginselen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 10 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij dit artikel geschonden acht. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring homoseksueel te zijn en homoseksuele relaties te hebben onderhouden in Pakistan daar (1) er verschillende discrepanties zijn in zijn verklaringen over hoe en wanneer hij zich tot mannen aangetrokken voelde en aangaande zijn homoseksuele relaties, (2) hij enerzijds stelt helemaal niet gewerkt te hebben en dat hij zelfs niet geprobeerd heeft om te gaan werken doch hij, wanneer hierop doorgevraagd wordt, plots stelt dat hij in twee winkels enkele dagen heeft gewerkt maar dat hij er werd uitgezet nadat men begreep dat hij homo was, (3) zijn beweringen dat zijn broers 13 jaar geleden ontdekten dat hij homo was, dat ze hem sindsdien elke dag mishandelden en slechte dingen tegen hem zeiden, dat hij moest zeggen waar hij was en wat hij gedaan had wanneer hij het huis verliet en dat zijn broers aan zijn moeder gezegd hadden dat ze hem zouden vermoorden als hij het huis zou verlaten niet te rijmen vallen met zijn verklaringen dat hij tot twee keer per dag naar zijn vriend K. kon gaan en dat zijn familie vooral sinds 2005, en niet 2001, strenger is geworden, (4) het vreemd is dat hij bij de aanval door de familie van E. aan verschillende mensen is kunnen ontsnappen door gewoon hard te lopen terwijl ze over wapens beschikten en die tegen E. wel gebruikt hebben, (5) hij vaag blijft over E. en zijn relatie met hem en hij helemaal niet weet wat er met E. is gebeurd, hetgeen moeilijk te rijmen valt met zijn beweerde relatie met hem, (6) zijn verklaringen over zijn eerste gevoelens voor jongens zeer vaag en summier blijven, zelfs als hij er verschillende keren naar gevraagd wordt, (7) hij niet kan duiden wat hij als gelovige voelde toen hij begreep dat hij homoseksueel was en (8) hij na drie jaar in België geen holebi organisaties kent, hij slechts zeer recent voor het eerst naar een bar ging waarvan hij de naam niet kent en hij ook geen concrete informatie kan verschaffen over zijn eerste bezoek aan een gay bar en niet verder komt dan vage en summier verklaringen, en hij evenmin Pakistaanse homo-websites kent en (ii) de door hem ter staving van zijn asielaanvraag neergelegde documenten slechts een indicatie vormen van zijn identiteit, dewelke niet ter discussie staat, en geen bewijs vormen van de door hem ingeroepen vluchtmotieven.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 februari 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van verzoekers tegenstrijdige, weinig plausibele, vage, onduidelijke, nietszeggende, summiere, oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen, waaruit nergens enige diepgang, persoonlijke betrokkenheid of affiniteit met de door hem beweerde geaardheid blijkt, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid, noch aan de problemen die hij hierdoor in Pakistan zou hebben gekend. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.5.1. De Raad benadrukt vooreerst dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt evenwel overduidelijk dat verzoekers verklaringen omtrent de bewustwording en de beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid tal van ongerijmdheden en discrepanties bevatten, daarenboven geenszins getuigen van doorleefde ervaringen en persoonlijke betrokkenheid en dienvolgens elke geloofwaardigheid missen. De Raad benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij uitgebreid kan vertellen over wat hem ertoe bracht om op viertienjarige leeftijd homoseksuele contacten te hebben met een oudere man en hoe hij zijn ontlukende homoseksualiteit beleefde. Mede gelet op de jonge leeftijd waarop verzoeker voor het eerst seksuele handelingen zou hebben uitgevoerd, moet dit immers een enorme impact op hem gehad hebben. Dit klemde des te meer daar hij is opgegroeid in een moslimgemeenschap en hij zelf ook aangeeft dat homoseksualiteit niet aanvaard wordt in de Pakistaanse maatschappij. De bewustwording van een homoseksuele geaardheid gaat bovendien, zelfs in samenlevingen die tolerant zijn ten opzichte van homoseksualiteit, in het algemeen gepaard met gevoelens van twijfel, onzekerheid en angst. Van verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij bij machte is het proces waar hij door gegaan is op een coherente, doorleefde en persoonlijke manier te beschrijven. Dat verzoeker hiertoe niet in staat blijkt te zijn en hij in dit verband manifest tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet reeds in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden homoseksuele geaardheid. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande correct vastgesteld als volgt: *“Er zijn ten eerste verschillende discrepanties op te merken in uw verklaringen over hoe en wanneer u zich tot mannen aangetrokken voelde en aangaande uw homoseksuele relaties. Gelet op de betekenis van deze elementen in uw asielrelaas, brengen de vastgestelde tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig in het gedrang. In uw eerste gehoor op het CGVS antwoordt u op de vraag sinds wanneer u zich tot mannen aangetrokken voelde, dat u nog niet gestopt was met school en dat het in de periode was dat u videogames ging spelen. Daar was een man, in uw tweede gehoor op het CGVS noemde u deze N.(...), die u snoep en eten gaf en meenam naar zijn huis en daar seks met u wilde. U kon hem niet tegenhouden en mocht het aan niemand zeggen, anders zou hij u slaan. Dit gebeurde zo'n 5 à 6 keer en hoewel u het in het begin de seksuele gemeenschap met N.(...) als slecht ervaarde, vond u deze later wel goed. De man, N.(...) volgens uw tweede gehoor op het CGVS, is vervolgens verhuisd waarop u seks had met uw andere vrienden (CGVS 15/3/2013 p. 12-13).*

In uw tweede gehoor op het CGVS stelt u echter dat u al 'van in het begin' jongens goed vond, en 'altijd' aandacht gaf aan de jongens. U herinnert zich niet hoe oud u was, maar u zag jongens en dacht eraan om een vriendschap of een relatie met die jongens te beginnen. U zou deze gevoelens dus al gehad hebben vóór N.(...) u meenam naar huis (CGVS 20/10/2014 p. 8). Dit is toch een groot verschil met uw eerste verklaring, waaruit blijkt dat u relaties met jongens pas 'goed' vond na enkele bezoeken bij N.(...). Verder is ook uw verklaring tijdens uw tweede gehoor op het CGVS aangaande de aanvang van uw relatie met N.(...) verschillend. Zo stelt u in het tweede gehoor dat u al gestopt was met school toen u videogames ging gaan spelen en daar N.(...) ontmoette (CGVS 20/10/2014 p. 9). Zelfs als u niet meer weet hoe oud u precies was toen, dan nog mag verwacht worden dat u zo'n belangrijke gebeurtenis als uw eerste seksuele ervaring beter kan situeren ten opzichte van andere gebeurtenissen in uw persoonlijke leven zoals het stopzetten van uw school.

*U zegt verder dat u eerst bang was om seks met N.(...) te hebben, maar nadat hij zei dat hij het aan niemand zou zeggen, was u niet meer bang. Dit is toch wel afwijkend van uw eerste verklaring, waaruit blijkt dat hij u dreigde te slaan als u het aan iemand zou zeggen (CGVS 15/3/2013 p. 12). Verder zegt u in uw tweede gehoor dat N.(...) u gedurende een maand tot twee maanden bijna dagelijks naar huis meenam. Dit lijkt toch veel meer te zijn dan de 5 à 6 keer waarover u het in het eerste gehoor had (CGVS 15/3/2013 p. 12 en CGVS 20/10/2014 p. 9-10). Bovendien stelt u de tweede keer dat deze relatie gestopt is omdat u zelf niet meer wou: u was bang dat hij na zijn neef, ook nog andere mensen zou meebrengen om seks met u te hebben (CGVS 20/10/2014 p. 9). Dit is een andere reden dan de verhuis van N.(...) die u in het eerste gehoor aanhaalt als reden van de stopzetting van uw relatie met hem (CGVS 15/3/2013 p. 12). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, stelt u enkel dat u dat niet gezegd hebt wat geenszins een verklaring biedt voor deze contradictie (CGVS 20/10/2014 p. 10). Verder dient opgemerkt dat u de neef van N.(...) en het feit dat u ook met hem seks zou hebben gehad, helemaal niet vermeldde tijdens uw eerste gehoor. Hiermee geconfronteerd tijdens uw tweede gehoor, zegt u dat u dit wel verteld hebt (CGVS 20/10/2014 p. 10). Een opmerkelijk verschil tussen uw beide verklaringen is verder dat u eerst stelt dat u nadat N.(...) weg was, hetzelfde begon te doen met andere vrienden, waarbij het eerst grapjes waren, maar daarna meer werd en dat iedereen het goed vond (CGVS 15/3/2013 p. 12-13). In uw tweede gehoor vermeldt u dit helemaal niet: u stelt geen andere relaties gehad te hebben met andere vrienden. Hiermee geconfronteerd stelt u enkel dat u het nooit zo gezegd hebt (CGVS 20/10/2014 p. 11). De discrepanties tussen uw twee verklaringen zijn dusdanig dat geen geloof kan gehecht worden aan uw relaas." De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om het geheel van deze tegenstrijdigheden uit te klaren zodat voormelde vaststellingen en overwegingen onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat bezwaarlijk in redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker – in de versie van de feiten zoals hij deze tijdens het eerste gehoor heeft uiteengezet – homo is "geworden" nadat hij door N. tot seksuele betrekkingen werd gedwongen, betrekkingen welke hij aanvankelijk als slecht ervaarde maar later wel goed vond, en alzo in zijn seksueel gedrag zou zijn beïnvloed. Verzoekers uitspraken in dit verband tonen bovendien aan dat hij zijn seksuele geaardheid vreemd genoeg niet ziet als een intrinsiek deel van zijn persoonlijkheid maar wel als een gevolg van keuzes (gemaakt door hemzelf of door personen in zijn omgeving) en gebeurtenissen, hetgeen er andermaal op wijst dat hij niet de minste affiniteit heeft met de door hem beweerde geaardheid. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel mag worden verwacht dat hij overtuigend is wat betreft zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Verzoekers manifest tegenstrijdige verklaringen en de oppervlakkige manier waarop hij de bewustwording en de beleving van zijn homoseksualiteit voorstelt laat naar het oordeel van de Raad niet toe enig geloof te hechten aan de door hem voorgehouden homoseksuele geaardheid. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. Immers, de uiteenzetting dat het voor sommige holebi-asielzoekers niet vanzelfsprekend is om zich duidelijk te identificeren, dat onbekendheid met deze begrippen en de sociale en culturele achtergrond van holebi's van invloed zijn op de manier waarop ze naar zichzelf kijken en dat ook diepe schaamte kan leiden tot ontkenning van de geaardheid en heteronormatief gedrag, kan zijn manifest tegenstrijdige verklaringen allerminst vergoelijken. Uit verzoekers verklaringen "Wat vond u daarvan, dat hij dat deed? In het begin vond ik het slecht, maar later vond ik het goed. Later is die persoon verhuisd naar een andere plaats. Hoe is die evolutie gegaan? In het begin vond ik het niet goed, later wel. Toen die persoon dan weg was, begon ik hetzelfde te doen met andere vrienden. Hoe bracht u dat dan aan, met die andere vrienden? We waren van dezelfde leeftijd. In het begin waren het gewoon grapjes, daarna werd het meer. Iedereen vond het goed. (...) wat dacht u toen u ontdekte dat u dit fijn vond? Ik vond het heel leuk, ik heb daar niet over nagedacht of het nu goed was of niet." (administratief dossier, stuk 10, 12-13) en "Wat voelde u als gelovige toen u begreep dat u homoseksueel was?"*

ik heb in mijn leven gedaan wat ik goed vond, ik ben van plan dat zo verder te doen. Hoe kan u gelovig zijn en dat combineren met uw homoseksualiteit? Als u merkt dat u homoseksueel bent en dit verboden is in de islam? Ik wil mijn geloof niet mengen met wat ik doe, ik vind het goed en wil het verder doen; alcohol is ook verboden, maar in PK drinken veel mensen, zelfs imams drinken soms alcohol.” (administratief dossier, stuk 5, p. 15) kan overigens geenszins blijken dat hij zich zou schamen voor zijn beweerde homoseksualiteit of dat hij zijn geaardheid niet zou hebben aanvaard, integendeel. Gelet op deze verklaringen kan verzoeker in het verzoekschrift ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat in zijn geval het proces van realisatie naar aanvaarding van zijn geaardheid traag is verlopen.

Waar verzoeker nog stelt dat de “*veronderstelling dat holebi's zich, omwille van deze marginaliteit, duidelijk moeten identificeren door zich te vereenzelvigen met de groep is naar mening van verzoeker stereotiep*”, kan slechts worden vastgesteld dat hij evenmin op een andere, niet-stereotype wijze, heeft geuit niettegenstaande de vele vragen tijdens het CGVS-verhoor en de vele mogelijkheden dat hij hiertoe kreeg.

2.5.2. Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: “*Ten tweede roepen ook uw andere verklaringen vragen op. Wanneer u gevraagd wordt welk werk u deed in Pakistan, stelt u dat u helemaal niet gewerkt hebt, en zelfs dat u niet geprobeerd hebt om te gaan werken. Wanneer hierop doorgevraagd wordt, stelt u dan plots dat u wel gezocht hebt naar werk, en zelfs in twee winkels enkele dagen hebt gewerkt maar dat u er uitgezet werd nadat men begreep dat u homo was. Het is toch vreemd dat u dit niet onmiddellijk kon vertellen. Andere verklaringen komen tevens ongerijmd over. Zo stelt u dat uw broers 13 jaar geleden ontdekten dat u homo was en dat ze u sindsdien elke dag mishandelden, slechte dingen tegen u zeiden en dat als u het huis verliet u moest zeggen waar u was en wat u gedaan had. Gevraagd om deze mishandelingen meer uit te leggen, stelt u dat u het huis niet mocht verlaten, dat uw broers aan uw moeder gezegd hadden dat als u het huis zou verlaten, ze u zouden vermoorden. Ze zouden u constant geslagen hebben* (CGVS 20/10/2014 p. 3). Wanneer u dan gevraagd wordt hoe vaak u naar uw vriend K.(...) kon gaan, blijkt dat tot zelfs twee keer per dag te kunnen (CGVS 20/10/2014 p. 5), en uw familie zou vooral sinds 2005, niet 2001, strenger zijn geworden (CGVS 20/10/2014 p. 4 en 6). Wat de directe aanleiding tot uw vertrek betreft, de aanval op u en E.(...) door E.(...)s familie, dient te worden opgemerkt dat het wel vreemd is dat u aan verschillende mensen (u denkt dat het er 2, 3 of 4 zijn) bent kunnen ontsnappen door gewoon hard te lopen, terwijl ze over wapens beschikten en die tegen E.(...) wel gebruikt hebben zoals blijkt uit uw verklaringen (CGVS 15/3/2013 p. 9 en 11)

Ten derde blijft u ook vaag over E.(...) en uw relatie met hem. U kan niet duidelijk zeggen wanneer deze relatie begon, u stelt eens dat de relatie begonnen is ‘na 2006’ (CGVS 20/10/2014 p. 6), dan in 2006 of 2007 (CGVS 20/10/2014 p. 7) en later dat u het niet meer goed weet maar dat de vriendschap in 2007 begon en de relatie één of anderhalf jaar later (20/10/2014 p. 12). Deze vaagheid is vooral opvallend daar u ook stelde dat uw familie in 2006 strenger geworden is doordat ze ontdekten dat u een echte relatie had met een andere jongen (CGVS 20/10/2014 p. 6). Als deze relatie ten vroegste in 2008 -een jaar of anderhalf jaar na 2007 zoals u eerder beweerde- begon, klopt uw verklaring over het strenger worden van uw familie niet. Gevraagd naar de evolutie van uw relatie met E.(...) van vriendschap tot liefdesrelatie, stelt u slechts vaag dat jullie eerst gewoon vrienden waren, elkaar leuk vonden en daarna beslisten te trouwen. U weet niet of E.(...) al eerdere partners had (CGVS 20/10/2014 p. 12-13). Gezien uw beweerde jarenlange relatie met E.(...) u kende hem met name al van 2007 tot 2011, zou toch kunnen worden verwacht dat u hierover gecommuniceerd hebt met E.(...) of dat u er minstens een idee over hebt. Het feit dat jullie nooit praatten over jullie verleden, is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Temeer daar u tevens verklaart dat u uw gedachten niet wou delen met anderen, dat u contacten wilde leggen met mensen die dezelfde gedachten hebben als u (CGVS 20/10/2014 p. 9). U blijft ook heel summier wanneer u gevraagd wordt te beschrijven hoe E.(...) eruit ziet. Eerst beschrijft u heel algemeen zijn karakter, en erna stelt u dat hij er net zo uitziet als u. Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat u zich tot hem aangetrokken voelde, hebt u het slechts over zijn goedgezindheid en zijn glimlach. U weet niet wat er hem in u aantrok: u stelt slechts dat hij alleen daarop kan antwoorden. Wanneer u gevraagd wordt tot wanneer hij naar school ging, twijfelt u vreemd genoeg aan hetgeen hij u vertelde: u stelt dat hij zei dat hij tot de achtste klas naar school ging, maar dat u niet weet of dat waar is. Dit komt vreemd over, zeker gezien u ervoor net stelde dat hij altijd heel eerlijk was (CGVS 20/10/2014 p. 13). Verder hebt u in het begin van uw verblijf in België wel geprobeerd om nieuws van E.(...) te verkrijgen, maar later had u geen contact meer met uw vrienden en kennissen. U weet helemaal niet wat er met hem gebeurd is. Het feit dat u zo weinig op de hoogte bent over het lot van uw liefdespartner E.(...) temeer u Pakistan bent ontvlucht nadat E.(...) en u door de broers van E.(...) werden aangevallen, valt moeilijk te rijmen met uw beweerde relatie met hem.

Er zou minstens kunnen verwacht worden dat u grotere inspanningen leverde om te achterhalen wat nadien met E.(...) gebeurde. Er dient hierbij ook opgemerkt te worden dat uw verklaringen over uw eerste gevoelens voor jongens zeer vaag en summier blijven, zelfs als u er verschillende keren naar gevraagd wordt (CGVS 20/10/2014 7-8-9). Uw verklaringen zijn ook niet coherent. Zo stelt u dat u voor u seks had met N.(...) nooit de kans had gekregen om relaties met jongens aan te knopen omdat u bang was aangezien dit in Pakistan streng verboden is. Wanneer u echter gevraagd wordt hoe u wist dat het verboden was, stelt u dat u dit niet wist, maar dat u enkel zag dat jongens een relatie hadden met meisjes en dat u daardoor bang was (CGVS 20/10/2014 p. 8). U stelt dat u moslim bent, maar geen extremist.

Wanneer u gevraagd wordt over wat de islam vindt over homoseksualiteit, stelt u dat volgens wat u tot nu toe hoorde, dit verboden is in de islam. U hebt dit enkel van de imams gehoord, maar niet opgezocht zo verklaarde u. Wanneer u gevraagd wordt wat u voelde als gelovige toen u begreep dat u homoseksueel was, stelt u enkel dat u in uw leven gedaan hebt wat u goed vond en van plan bent om dat zo verder te doen, dat u uw geloof niet wil mengen met wat u doet (CGVS 20/10/2014 p. 15). (...)." Opnieuw dient aldus te worden vastgesteld dat verzoekers uitermate vage, summiere, oppervlakkige, tegenstrijdige, weinig plausibele en geenszins doorleefde verklaringen niet de minste blijk geven van persoonlijke betrokkenheid of affiniteit met de door hem beweerde homoseksuele geaardheid en dienvolgens volstrekt ongeloofwaardig moeten worden geacht.

2.5.3. Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid onderuit gehaald door het gegeven dat hij in België niet bijzonder actief blijkt te zijn in het homomilieu, hij na drie jaar in België geen holebi organisaties kent, hij slechts recent voor het eerst beweerdelijk naar een bar ging wat niet kan blijken nu hij hiervan de naam niet kent en hij ook geen concrete informatie kan verschaffen over zijn eerste bezoek aan een gay bar en niet verder komt dan vage en summier verklaringen in dit verband. Zo verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid op enige waarheid zou berusten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zou trachten te informeren over de homoscene in België en hoe hij hiermee in contact kan komen, informatie welke via een eenvoudige zoekactie op het internet kan worden teruggevonden. De vaststelling dat verzoeker, die reeds sedert 2011 in België verblijft en die hier zijn beweerde geaardheid vrij kan beleven, nagenoeg geen initiatieven heeft ontplooid om zich te informeren over de homoscene in België en hoe hij hiermee in contact kan komen, zet de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden seksuele geaardheid dan ook verder op de helling. De uiteenzetting in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. Immers, gelet op verzoekers verklaringen *"Ik had iedereen gezien dat jongens bezig waren met meisjes, mijn gevoelens waren helemaal anders, ik was op de hoogte van wat ik zelf wou, ik wou mijn gedachten niet delen met anderen, ik wilde contacten leggen met mensen die zelfde gedachten hebben zoals ik. (...) Wat voelde u dan toen u zich realiseerde dat u anders was en hoe probeerde u contacten te leggen? Toen was ik heel jong, ik was enkel bezig met mijn gedachten, ik dacht: ik wil een relatie met een andere jongen, ik wil samen zijn met anderen zoals ik, die zelfde gedachten hebben zoals ik heb."* (administratief dossier, stuk 5, p. 9) slaagt hij er allerm minst in te overtuigen waar hij in het verzoekschrift lijkt te suggereren dat het zijn persoonlijke keuze zou zijn dat hij zich niet wil begeven in het holebi milieu.

2.5.4. Zo verzoeker daadwerkelijk in geval van terugkeer naar Pakistan een vervolgingsvrees zou koesteren omwille van zijn seksuele geaardheid, mag het overigens verbazen dat hij de situatie van homoseksuelen in zijn thuisland niet opvolgt en hij ook totaal geen interesse vertoont hoe de situatie voor homoseksuelen in zijn land evolueert. Verzoekers totale gebrek aan belangstelling voor de situatie van homoseksuelen in zijn land van herkomst doet naar het oordeel van de Raad andermaal op fundamentele wijze afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

2.5.5. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers relaas zoals hij het schetst in zijn geheel genomen niet plausibel is. Verzoekers verklaringen laten immers niet toe enig geloof te hechten aan zijn vermeende homoseksuele geaardheid, noch aan de beweerde homoseksuele relaties die hij in Pakistan zou hebben onderhouden. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn beweringen omtrent de problemen die hij omwille van zijn homoseksuele geaardheid in Pakistan zou hebben gekend. Dienvolgens is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent de situatie van homoseksuelen in Pakistan en omtrent het behoren tot een welbepaalde sociale groep *in casu* niet dienstig.

2.5.6. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag, met name een kopie van uw geboorteakte en een kopie van uw B formulier of registratiedocument voor minderjarigen, kunnen de beoordeling van uw asielaanvraag niet in positieve zin ombuigen. Immers betreffen deze documenten slechts kopieën, waarvan de authenticiteit moeilijk na te gaan is. Bovendien vormen deze documenten slechts een indicatie van uw identiteit, dewelke hier heden niet ter discussie wordt gebracht door het CGVS. Deze documenten vormen geenszins een bewijs van de door u ingeroepen vluchtmotieven.”*

2.5.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.7. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.8. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in verzoekers regio van herkomst in Pakistan, met name de provincie Sindh, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van het EASO Country of Origin Report *“Pakistan. Security Situation”* van juli 2016 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof, waarbij leden van sjiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaelieten geviséerd worden. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De Raad benadrukt te dezen dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK